

Будята като събуди
Мой спокоен като спя
Ръка да го поразит
По задгробния живот

„Ти седеш с години
Старе вене и станал
Но запята си продължил
Да оставиш ти е крак!“

Да си обзена не мога
Както си на порока роб
Като нещича се за Бога,
Видя теб така скоро гроб!

Ти нима се не твърдиш
От иде буден от смъртта!
Че да минеш не ще можеш
Там през райските врата?!
*

- За тур никакъв се не плаша
Ще пропуснаш те и мене!
Отворил му апаша
Се спокоен и засянал!

В толкова дукан, където
Да проникна аз усещам
В поити кюлове поглед
Ще отвори там и теб!



Веднаж

13. 146